

บทนำ

รถม้าที่ตกแต่งอย่างประณีตคันหนึ่งวิ่งผ่านถนนในเมืองหลวง ภายในรถม้าซูเหยียนเอนมองดูชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามด้วยสายตาเย็นชา

"การรับใช้พระพันปีจะต้องระวังเรื่องใดบ้าง นายหญิงซูช่วยแนะนำหน่อยได้หรือไม่ หากข้าปรานนิบัติไม่ถูกใจ เกรงว่าศีรษะจะหลุดจากบ่าเสียก่อน" ชายหนุ่มรูปงามถาม รอยยิ้มชั่วร้ายผุดขึ้นที่ริมฝีปาก

หน้าตาของเขาช่างจองหงอนัก นางเห็นผู้ชายประเภทนี้มาเยอะมากต่อมาก พวกเขาคิดว่าเมื่อได้เป็นชายบำเรอของพระพันปีก็จะได้ดีได้ดี ทารู้ไม่ว่า หากพลังปากพลาดไปแม้เพียงนิด ก็อาจได้ตายแบบไม่ทันตั้งตัว

ทันใดนั้นรถม้าก็ชะงักก็

คนขับรถกล่าวว่า "นายหญิงซูโปรดรอสักครู่ เกิดเหตุขุนวยเล็กน้อยขอรับ"

ซูเหยียนเอนเลิกคิ้ว นางเลิกม่านเปิด เห็นเด็กหนุ่มรูปงามสูง

แผนลอมตัวปกใจ

คนหนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ที่มุมถนน มีหญิงกลางคนยืนอยู่ใกล้ตัว หญิงผู้นั้นร้องไห้ น้ำตาแทบเป็นสายเลือด สองมือรวบทุบลงไปตีตัวเด็กหนุ่มคนนั้น

เด็กหนุ่มก้มหน้าปาดน้ำตา ทว่ากลับไม่ยอมหลบกำปั้นที่ร่วงลงมาอย่าง ถึยบราวหยาดน้ำฝน

สองข้างทางมีคนมุงดูอยู่ไม่น้อย ต่างพากันชี้มือชี้ไม้วิจารณ์เรื่อง สองแม่ลูกอย่างออกรส

"น่าสงสารจริง ต้องยอมเข้าวังไปเป็นขันทีเพื่อช่วยพ่อที่กำลังป่วย"

"ก็นั่นนะซี คนเป็นแม่จะยอมได้อย่างไรเล่า เมื่อกี้นางยังพูดว่ามีลูกชายคนเดียว ถ้าเจ้าหนุ่มนี้ไปเป็นขันที ก็คงไม่มีทายาทสืบสกุลแล้ว"

"จะอย่างไรก็ได้ ลูกชายนางรับเงินค่าตัวแล้วนี่นา ต่อไปนี้เด็กนี้จะมีชื่อใหม่ว่าเสี่ยวตัวจ้อ และคงต้องใช้ชีวิตอยู่ในวังจนแก่ตาย" เสียงแสดงความเห็นอย่างเห็นอกเห็นใจดังขึ้นตรงโน้นที่ตรงนี้ หนึ่งในสองเจ้าหน้าที่จากวังหลวงตำทอมารดาของเด็กหนุ่มด้วยความโมโห

"อย่าโทษลูกชายเจ้าเลย ถ้าจะโทษก็โทษตัวเองเถอะ ยากจนข้นแค้น ยังริอ่านคลอดมันออกมา มันถึงต้องใช้วิธีนี้เลี้ยงดูพ่อแม่ของมันอย่างไรเล่า ไปซะ ไปๆ อย่ามาขัดขวางการทำงานของข้า!"

"ฮือๆ...ได้เท่าเจ้าขา ขอร้องเถิดเจ้าคะ ขอให้ข้าได้คุยกับลูกหน่อย" หญิงกลางคนวิงวอน

"ไป!" เจ้าหน้าที่หน้าตาเหี้ยมเกรียมยกเท้าถีบนางจนล้มลง เลือดไหลออกจากริมฝีปาก

เด็กหนุ่มคลานเข้าไปใกล้ๆ มารดา หน้าตาของเขาถือว่าสะอาดสะอ้าน แต่แก้มออกจะตอบไปสักหน่อย ที่แยกว่ำนั่นคือคิ้วสองข้างและริมฝีปากของ

เขาซึ่งลงจมน้ำเวทนา เวลานี้ดวงตาแดงก่ำฉายแววหวาดกลัว...ซูเหยียนเอิน
เม้มริมฝีปาก เด็กหนุ่มคนนี้ทำทางไม่เอาไหนจริงๆ

"ยะ...อย่า...ดี...ดี...มะ...แม่...ข้า นาง...มะ...ไม่...แข็ง...แรง กระ...
กระตุก...ก็...มะ...ไม่...ดี"

เด็กหนุ่มกอดมารดาไว้ด้วยวงแขนสั่นเทา เขาพูดติดอ่าง ดวงตา
แดงก่ำ ไม่รู้เป็นเพราะไม่ยอมเข้าวังหรือไม่อยากจากมารดาไปกันแน่

"สวรรค์! ติดอ่างด้วยหรือนี่ ไปอยู่ในวังมีหวังถูกรังแกแน่ๆ"

"นั่นนะซี ทำทางที่มึ่ๆ อย่างนี้ไม่รอดแน่นอน"

ชาวบ้านต่างออกความเห็นกันสนุกปาก ทำเอาหญิงกลางคนสะอื้น
หนักกว่าเดิม

ซูเหยียนเอินมองดูเด็กหนุ่มโขกหัวร้องขอความเมตตาจากเจ้าหน้าที่
ภาพนี้ช่างคุ้นเคยนัก หลายปีก่อนนางเองก็เคยโขกหัวขอให้ใครคนหนึ่ง
ช่วยชีวิตมารดาของนาง อนิจจา สุดท้ายมารดาของนางก็ตายตามบิดา
ไปอยู่ดี...

"ได้โปรดเถิดท่านได้เท่า ขอให้ข้าได้มองหน้าลูก ได้คุยกับลูกอีกหน่อย
เถิด ชีวิตนี้ข้าอาจจะไม่ได้เจอหน้าลูกอีกแล้ว" หญิงกลางคนน้ำตาไหลพราก
กระนั้นเจ้าหน้าที่กลับลากตัวเด็กหนุ่มจากไปโดยไม่แยแส นางวิ่งเข้าไป
กอดขาเจ้าหน้าที่ไว้แน่น

เมื่อเห็นหญิงกลางคนร้องไห้ปานจะขาดใจ ซูเหยียนเอินก็ไม่อาจ
นิ่งเฉยได้อีก นางกระโดดลงจากรถม้า ก้าวเข้าไปยืนข้างหน้าคนเหล่านั้น
แล้วออกคำสั่งเสียงเฉียบ "ให้เวลาพวกนางแม่ลูกสักหน่อย!"

"อ่า...นายหญิงซู...ขอรับๆ" เจ้าหน้าที่สองคนนั้นเห็นนางเข้าก็ยกมือ

การระอย่างนอนน้อม

ซูเหยียนเอินเป็นถึงคนโปรดที่คอยรับใช้พระพันปีอย่างใกล้ชิด ทว่าทั้งเมืองหลวงแทบจะไม่มีใครไม่รู้จัก ปีนางอายุเพียงสิบแปด แต่ชาววังกลับพร้อมใจกันเรียกนางว่า 'นายหญิง' ด้วยความยกย่อง ซูเหยียนเอินเป็นคนเยือกเย็น ไม่ชอบสูงส่งกับใคร นำแปลกที่นางยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยวเรื่องหยุมหิมเช่นนี้

การปรกฏตัวของซูเหยียนเอินก่อให้เกิดความโกลาหลย่อย ๆ

แม้สีหน้าจะเย็นชา แต่นางกลับมีรูปโฉมงดงาม หากไม่ได้งามอย่างอ่อนหวานบอบบางอย่างที่ยินยอมกัน ซูเหยียนเอินสงสัยว่า นัยน์ตาดำขลับทอประกายเฉียบขาดและน่าค้นหา ว่ากันว่านางมีนิสัยเปิดเผยเหมือนผู้ชาย ทั้งยังมีวรยุทธ์เก่งกาจ นางเติบโตขึ้นมาข้างกายพระพันปี ถือเป็นคนสนิทที่พระนางไว้วางใจ จนได้สิทธิ์เข้าออกพระราชฐานได้อย่างอิสระ

สองแม่ลูกที่กำลังเศร้าโศกเห็นหน้าซูเหยียนเอินเข้าก็ถึงกับตกตะลึงในความงามประดุจเทพธิดาของนาง

ซูเหยียนเอินมองดูหญิงกลางคนที่โดนถีบจนเลือดกบปาก ส่วนเด็กหนุ่มก็มีคราบเลือดเปื้อนหน้าผาก เนื้อตัวมอมแมม

"มีอะไรก็รีบพูดเถอะ พวกเจ้าเหลือเวลาไม่มากแล้ว"

น้ำเสียงเยือกเย็นของนางทำให้ทั้งสองได้สติ รีบไขกศิระชะลงบนพื้นแล้วอดก้นกลม ร้องให้ระงมสังเสียดกันเป็นการใหญ่

ครู่หนึ่งเด็กหนุ่มก็เงยหน้ามองสตรีชุดขาวผู้งดงามราวนางฟ้า "ขอบคุณแม่นางมาก ขอบคุณ"

ซูเหยียนเอินไม่กล่าวอะไร เพียงพยักหน้ารับน้อย ๆ นัยน์ตาของเด็กหนุ่ม

ทอประกายแห่งความซึ่งใจและหวาดกลัว เป็นแววตาที่สับสนและใสซื่อ คนแบบนี้จะอยู่รอดในวังหลวงอันฟอนเฟะได้หรือ

ในที่สุดเจ้าหน้าที่สองคนก็นำตัวเขาไป หนีงกลางคนปาดน้ำตาแรงๆ มองตามลูกชายจนลับสายตา ชูเหยียนเอนหันหลังกลับไปทีรดมัว ทันใดนั้น หนีงกลางคนก็พุ่งตัวเข้ามาคุกเข่าลงเบื้องหน้า "ขอบคุณแม่นางมาก แม่นาง เป็นชาววังผู้มีบารมี ได้โปรดเมตตาลูกข้าด้วยเถิด"

ชูเหยียนเอนส่ายศีรษะ ค้อมตัวลงดิ่งตัวนางขึ้น แต่หนีงกลางคน ไม่ยอมมลุก

"ขอร้องล่ะ แม่นาง ข้าน้อยยากจนข้นแค้น มีลูกชายกับเขาก็ไม่มีปัญญาจะเลี้ยงดู ครอบครัวเราสามชีวิตทำนาอยู่ที่เชิงเขา ลูกชายข้าไม่รู้หนังสือ กลัวความมืด กลัวความสูง กลัวน้ำ แถมยังกลัวผี เขาเป็นคนขี้ลาดขี้กลัวเหลือเกินว่าเขาจะถูกรังแกจนตาย..."

ชูเหยียนเอนมองหน้านางอึ้งๆ ดูจากคุณสมบัติที่จาระในมาแล้ว ชีวิตต่อจากนี้ของเด็กหนุ่มนั้นคงเศร้าโศกลิ้นหวังจริงอย่างที่ แต่...

"ข้าคงไม่อาจรับประกันได้ว่าเขาจะรอดหรือไม่ ดั่งนั้น..." นางหยิบถุงเงินออกมาจากอกเสื้อ "รับไว้เถอะ อย่าให้ความกตัญญูของลูกเจ้าต้องสูญเปล่า"

หนีงกลางคนส่ายหน้าทั้งน้ำตา "ข้าไม่ต้องการเงิน ขอเพียงแม่นางเมตตาลูกชายข้า อย่าให้เขาต้องถูกรังแกก็พอ ส่วนจะตายหรือจะรอดนั้นคงแล้วแต่บุญแต่กรรมบันดาล ข้าขอบพระคุณท่านมาก ขอบพระคุณยิ่ง" พูดจบก็โหมกหัวแรงๆ อีกหลายครั้ง

ชูเหยียนเอนเป็นคนมีเหตุผลและไม่ชอบสูงส่งกับใคร แต่เมื่อเห็นน้ำตา

แผนลอมตัวปกหน้า

ของหญิงกลางคนก็นึกใจอ่อน จึงพยักหน้ารับแล้วอุ้มนางลุกขึ้น เป็นอันว่า
รับปากจะดูแล 'เสียงัวตัวจ้อจอมขี้ขลาด' แทนมารดาของเขา

7

ท้องฟ้ายามนี้มีเมฆหนา แสงสีเขวาสาดวบขึ้นเป็นครั้งคราว และแล้วเสียงคำรามก็ดังกึกก้องเหมือนพินทุท่าใหญ่จะเทลงมา ลมแรงขึ้นทุกขณะ

ภายในรั้วสีแดงสูงที่บของวังหลวง ชั้นที่นั่งใหม่นามเสี้ยวไต้วจื่อถือโคมไ้วโนมือซ้าย มือขวาหอบตะกร้าไฝ่สาน เดินลึกเข้าไปทางพระราชฐานชั้นใน เขาพยายามประคองโคมไ้วอย่างดี ไม่ให้ถูกลมพัดดับ สถานที่ที่เขากำลังมุ่งหน้าไปนั้นเล่าลือกันว่าวังเวงน่ากลัวหนักหนา

ว่ากันว่าตำหนักแห่งนั้นเป็นสถานที่ซึ่งพระสนมนางหนึ่งผูกคอตายเมื่อหลายปีก่อน จนใครๆ ต่างพากันย้ายหนี ยามกลางคืนจะได้ยินเสียงสะอื้นดังแว่วมา ซ้ำยังมีเงาคนวูบผ่าน บ้างก็ว่าเป็นลูกไฟวิญญาณสีดำ...

ทุกอย่างก้าวของเสี้ยวไต้วจื่อหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ ขาวลือทั้งหลายที่ได้ยินมาจากชั้นที่รุ่มราวครราวเดียวกันสะท้อนอยู่ในคลองใสตจนเขาขวัญหนีดีฝ่อ นี่สวรรค์เล่นตลกหรืออย่างไรกัน เขาอดส่ำห์เลือกมาที่นี้ตอนกลางวัน

แผนลอมตัวปกหัวใจ

แล้ว เหตุใดจู่ๆ ท้องฟ้าจึงมืดครึ้มเช่นนั้น อีกตั้งสองชั่วยามกว่าจะค่ำ แต่ท้องฟ้ากลับมืดมนอนธการราวกับยามราตรี

เมื่อถูกรายล้อมด้วยบรรยากาศมืดทึม เสี่ยวไต้หวันจ็อกกลืนน้ำลายดังเลือก พลางสวดมนต์อยู่ในใจ "อะ...ข้า...มะ...มา...ทะ...แทน...เสี่ยวหลีจื่อ... อะ...เอา...อาหาร ฐูปเทียน และ...และกระดาษเงิน กระดาษ...กระดาษทอง... มาให้ ขอ...พระสนม...ยะ...อย่า...หลอก...หลอก...ข้าเลย...นะ ดะ...เดียว... เดี่ยวข้า...ไหว้...เสร็จแล้ว ก็...เชิญท่าน...กะ...กลับเถอะ...นะ ยะ...อย่า... อยู่...ต่อใน...โลก...มะ...มนุษย์...เลย"

เสี่ยวไต้หวันจื่อเดินเข้าไปในศาลา วางโคมและเครื่องเช่นบนโต๊ะ หยิบตะบันไฟมาจุดเทียน จุดธูปหนึ่งดอก แล้วไหว้รอบทิศ

เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาก็เหลือบเห็นเงาที่กำแพงด้านซ้าย เงาได้แสงเทียน ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นทุกที

เสี่ยวไต้หวันจื่อเบิกตากว้าง ตัวสั่นงันงก มือกำอกเสื้อเอาไว้แน่น เขา คิดจะหนีแต่กลับยกเท้าไม่ขึ้น จะตะโกนให้คนช่วยก็ไม่มีเสียงออกมา

สีหน้าตกใจแทบสิ้นสติของเสี่ยวไต้หวันจื่อทำให้ขันที่สามสี่คนที่แอบอยู่ พวกกันปิดปากกลืนหัวเราะ ขันที่คนหนึ่งไขข้อศอกกระตุ้นเพื่อน ฝ่ายนั้น รับปีบจุมุกพูด

"เอา...ชีวิต...ของข้า...คืนมา..."

เสียงแหลมสูงชวนสยองลอยมาเข้าหู เสี่ยวไต้หวันจื่อกลัวจนโยนธูปทิ้ง แล้ววิ่งหนีไม่คิดชีวิต

ขันที่ซุกซามเห็นดังนั้นก็สนุกสนานกันใหญ่ หยิบผมปลอมมาสวมแล้ว โอบล้อมเข้าไป

"พระ...พระสนม? ทำไม่มี...พระสนม...เยอะ...ขนาดนี้..." เสี่ยวไต้หวันจื่อตกใจแทบสิ้นสติ เขาก้าวขาข้างลงเรื่อย ๆ เพราะกลัวจนเข้าอ้อน น้ำตาคลอเบ้าดูน่าเวทนายิ่ง

แต่ขั้นที่เเกรพวกนั้นยังไม่สาแก่ใจ พวกเขาพร้อมใจกันกระโดดไปมา "อย่า...อย่า...ข้า...ไม่ได้ทำอะไรพวกท่าน...ข้าไม่ได้ทำอะไรพวกท่านนะ...ฮือออ...ฮือออ..." ขั้นที่หน้าใหม่ผู้นำสงสารทรุดลงกองกับพื้นมองดูผีผมยาวปิดหน้าพวกนั้นและเริ่มร้องไห้

ไอ้คนตาขาวเอ๊ย! เหล่าขั้นที่อยากเห็นหน้าเสี่ยวไต้หวันจื่อจึงตัดผมที่ปิดหน้าอยู่ ทันใดนั้นโคมไฟรอบบริเวณก็สว่างจ้าขึ้น หญิงสาวในชุดขาวเห็นเข้ามาหยุดใกล้ ๆ ในมือนางถือโคมไฟ จ้องมองขั้นที่อุตริด้วยสายตาเย็นชา

ช่วยแล้ว! เหล่าขั้นที่แอบร้องแหย่อยู่ในใจ มิใช่เพราะผู้มาเป็นผี หากแต่เป็นนายหญิงชู้ที่นำกลัวยิ่งกว่าผีเสียอีก

แม้นางจะงามเลิศในชุดขาวที่ขับเน้นให้ดูสูงส่ง แต่ประกายเย็นเยียบในดวงตากลบทำให้พวกขั้นที่ใจหายวาบ ขนหัวลุกด้วยความสยอง

"นะ...นายหญิงชู้..." เหล่าขั้นที่เหวี่ยงแตกพลั๊ก รีบถอดผมปลอมแล้วคุกเข่าลงที่ละคน

"พวกเจ้ารีบอ่านปลอมเป็นผีมาหลอกเสี่ยวไต้หวันจื่อฉันรี" ชูเหยียนเอินถามด้วยสายตาเย็นเยียบ

"เรียนนายหญิงชู้ พวกข้า...พวกข้าหวังดี เจ้าเสี่ยวไต้หวันจื่อมันขี้ฉลาด พวกข้าอยากช่วยฝึกความกล้าหาญให้ขอรับ"

"ใช่ขอรับ ใช่"

หนึ่งในนั้นอ้าง ที่เหลือก็รับคำตามเป็นพัลวัน

บ่าวไพร่ในวังหลวงต่างก็ทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ชั้นที่เด็ก ๆ ก็มักจะถูกขันทีผู้ใหญ่รังแก พวกเขาจึงอดอันตันใจ ไม่รู้จะไปลงที่ใคร ก็เลยหันมาหยอกคนไม่มีทางสู้อย่างเสี่ยวไต้หวันจื่อ เพื่อหาความสำคัญเล็กๆ ให้ชีวิตอันขมขื่นของตน เสี่ยวไต้หวันจื่อชื่อบ๊อขนาดนี้ ต่อให้ถูกรังแกก็คงไม่คิดนำเรื่องไปฟ้องใคร

ซูเหยียนเอินปรายตามองชั้นที่พวกนั้น "ระวังให้ตีเถอะ ถ้าเสี่ยวไต้หวันจื่อตกใจจนสิ้นลมขึ้นมา พวกเจ้าจะตกที่นั่งลำบาก ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้!"

"ขอรับ ขอบพระคุณนายหญิงซูที่ไม่ถือสาหาความ พวกเราไปก่อนล่ะขอรับ"

ชั้นที่กลุ่มนั้นแยกย้ายกันทันที วังหลวงมีกฎเกณฑ์ขุมขุมมากมาย ต่อให้เป็นเด็กใหม่เพิ่งเข้าก็จะต้องรู้จักดูทิศทางลม แม้นายหญิงซูจะเป็นเจ้านายใจดีในสายตาของบ่าวไพร่ แต่สีหน้าและรังสีเย็นเยียบที่แผ่ออกมาจากตัวนางก็พอแล้วที่จะทำให้พวกเขากลัวหวาด

เสี่ยวไต้หวันจื่อนั่งหน้าจ้อยน้ำตาเปื้อนหน้าอยู่กับพื้น ซูเหยียนเอินมองดูเขา เด็กหนุ่มคนนั้นอันที่จริงหน้าตาดี แต่เพราะคิ้วเลขแปด* แหวดดาขลาดกลัว รวมทั้งมุมปากขี้ตลกทำให้เขาดูน่าเวทนาไม่ต่างจากผู้หญิงอ่อนแอสักคน นอกจากนี้เขายังพูดจาติดอ่าง ติด ๆ ขัด ๆ แต่เมื่อได้พูดคุยกันหลายหนเข้า นางก็พบว่าเขามักจะติดอ่างอย่างหนักเมื่อพบเจอกับสถานการณ์บีบคั้นให้เขาตื่นเต้นหรือหวาดกลัว ส่วนเวลาปกติทั่วไปถ้าไม่สังเกตจริงๆ ก็แทบดูไม่ออก เมื่อคุณสมบัติแยะๆ ทั้งหลายผนวกรวมเข้ากับบุคลิกเชิงขำ

* อักษร 八 ที่แปลว่าเลขแปดในภาษาจีนนั้นมีลักษณะเหมือนคิ้วที่ขี้หลงขี้เระโคก

เชอซ่า จึงทำให้เขาตกเป็นเป้าระบายอารมณ์ของบรรดาขันทึ้นน้อยอย่าง
ช่วยไม่ได้

ซูเหยียนเอนินดูเสี่ยวไต้หวันจื่อลุกขึ้น เขามีสีหน้ามึนง

นัยน์ตาคู่สวยหรี่เล็ก "มัวงอะไรอยู่ รีบไปทำงานสิ"

น้ำเสียงเยือกเย็นของหญิงสาวดูเสี่ยวไต้หวันจื่อให้ได้สติ เขาทรุดตัวลงแล้ว

โวกศิริชะกับพื้น "ขอบพระคุณ ขอบพระคุณนายหญิงซู นายหญิงซู...
ช่วย...ช่วย...ชะ...ข้าอีกแล้ว ชาตินี้...ชาติ...นี่...ถ้า...ชะ...ข้า...ไม่อาจทดแทนคุณ
ได้ ชาตินี้...ข้าจะ...เกิดใหม่มารับใช้...ตอบแทนพระคุณท่านแน่นอน"

"พอแล้ว" ซูเหยียนเอนินพยายามพูดเสียงอ่อนลงเพราะกลัวว่า
เสี่ยวไต้หวันจื่อจะน้ำตาแตก เสี่ยวไต้หวันจื่อเป็นผู้ชายที่ขี้ขลาดที่สุดเท่าที่นาง
เคยเจอ หากนางดูเขา เขาก็คงจะน้ำตาไหลเป็นแน่ เห็นทีนางคงแพ้ทาง
เสี่ยวไต้หวันจื่อเข้าแล้ว แม้เขาจะตัวสูงกว่านาง แต่กลับเอาแต่ทำตัวงอหลังค่อม
แถมยังขี้อาย กลัวความสูง กลัวความมืด จนตกเป็นเป้าถูกรังแกอยู่รำไป
ทุกครั้งทีเจอหน้ากัน เสี่ยวไต้หวันจื่อจะอยู่ในสภาพน่าเวทนาเสมอ แต่ก็น่าแปลก
ที่นางบังเอิญเจอเขาบ่อยครั้ง

อาจเป็นเพราะคำฝากฝังของหญิงกลางคนสะกิดความสงสารในใจนาง
อีกอย่างแม้เสี่ยวไต้หวันจื่อจะค่อนข้างทึม ทำงานงะงะ แต่เขาก็ก้มหน้า
ก้มตาทำไปไม่เคยบ่น เสี่ยวไต้หวันจื่อไม่รู้หนังสือ เขียนไม่ได้แม้แต่ชื่อตัวเอง
เขาเคยเอ่ยปากขอให้นางสอนเขียนชื่อด้วย

'นาย...นายหญิงซู ข้า...ไม่ได้จะเขียนคำ...คำว่า...เสี่ยวไต้หวันจื่อนะ ข้า
จะเขียนคำว่าหลง...อีนฉี ข้า...ข้าไม่อยากริม...ลิมแม้แต่ชื่อของตัวเอง'

เมื่อนึกถึงใบหน้าแดงก่ำและดวงตารึ้นน้ำตาของเสี่ยวไต้หวันจื่อ นางก็

แผนลอมตัวปกหน้า

ยิ่งสงสัย เขาเพิ่งจะอายุสิบห้า เด็กกว่านางถึงสามปี แต่โชคชะตากลับ
เล่นตลกให้ต้องมาเป็นขันทีในวังหลวง... คูลี เขาน้ำตาไหลอีกแล้ว

"เออะ เช็ดน้ำตาซะ ฝนใกล้จะตกเต็มที"

เสี่ยวไต้วจื่อใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา "ขอรับ ๆ ขอบ...ขอบพระคุณ...
นายหญิง...นายหญิงชู้มาก"

กว่าจะเงยหน้าขึ้นอีกก็พบว่าซูเหยียนเอนหายไปแล้ว ขันทีน้อย
กะพริบตาปริบ ๆ อย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก ทว่าวินาทีถัดไปเขากลับปิดปาก
หัวเราะ นัยน์ตาดำลึบแปรเปลี่ยนจากชื่อบื้อเป็นหลักแหลม

ทันทีที่ฝนตกลงมา เสี่ยวไต้วจื่อก็หายวับไปอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า

ในค่ำคืนกลางฤดูร้อน ดวงดาวตาชะดินทอแสงอยู่บนท้องฟ้า เงามดำ
ร่างหนึ่งเดินลัดเลี้ยวไปตามระเบียบ อาศัยเงามืดของตึกกรมและต้นไม้บังร่าง
เพื่อไม่ให้ถูกแสงโคมไฟสว่างจ้าที่เรียงต่อกันเป็นทิวแถวสาตกระทบ

ในที่สุดเขาก็มาถึงหอใต้ถุน สวนสวยในหอแห่งนี้มีต้นสนสูงเสียดฟ้า
หลายต้น กำแพงบางจุดก่อด้วยอิฐสลักลาย ใช้กระเบื้องเคลือบมุงหลังคา
ดูสวยสง่าไม่ต่างจากซูเหยียนเอนซึ่งพำนักอยู่ที่นี้

องครักษ์ที่ยืนเฝ้าประตูอยู่พยักหน้าให้ขันทีตัวกลม หัวโตหูใหญ่ นาม
เสี่ยวซุ่นจื่อ

เสี่ยวซุ่นจื่อยกมือคารวะแล้วเดินเข้าไปอย่างคนชำนาญทาง เมื่อถึง
ห้องหนึ่งสื่อก็ก้มมือเคาะประตู "นายหญิงซู เสี่ยวซุ่นจื่อเองขอรับ"

"เข้ามาได้"

เสี่ยวซุ่นจื่อผลักประตูเข้าไปแล้วรีบรายงาน "นายหญิงซูขอรับ เจ้าตัว

นั่นรอดแล้วขอรับ...เอ่อ...ข้าหมายถึงว่า...เสี่ยวไต้หวันจื่อได้รับเงินค่าจ้างคืนแล้วขอรับ อีกอย่างหนึ่ง ข้ามอบเงินให้ตู่กงกงตามที่ท่านสั่งแล้วขอรับ" ชั้นที่อ่านรายงาน รู้สึกกระตาคอนิดๆ ที่เผลอหลุดคำว่า 'ถั่ว'* ออกไป

จะว่าไปเสี่ยวไต้หวันจื่อจอมเชื่อซ่านี่ก็ช่างมีบุญเหลือเกิน ไม่รู้ชาติที่แล้วจุดธูปอะไรไหว้เจ้า พอเข้าวังมาแม้จะมีปัญหาไม่หยุดหย่อน แต่ก็ได้นายหญิงชูคอยออกหน้าช่วยเหลือเสมอ

มาคราวนี้ค่าแรงน้อยนิดของมันถูกลบไป ถูกชั้นที่ผู้ใหญ่เรียกไปทำงานส่วนตัว ข้ายังมีคนคอยกลั่นแกล้ง...เรียกได้ว่ามีเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน เสี่ยวซุ่นจื่อได้รับคำสั่งจากซูเหยียนเอินให้คอยสอดส่องชีวิตของเสี่ยวไต้หวันจื่อแล้วนำมารายงานเพื่อแลกกับลำโพงพิเศษ

ซูเหยียนเอินนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้มะเกลือ สีหน้าของนางเรียบเฉย แต่ในใจนั้นคล้ายกังวลลงไม่น้อย ตู่กงกงทำงานในวังมาแปดเก้าปีแล้ว ย่อมมีเส้นสายอยู่บ้าง หากกงกงยอมเมตตาเสี่ยวไต้หวันจื่อ ชั้นที่อื่นๆ คงเอาเปรียบเขาน้อยลง

"ตอนนี้เสี่ยวไต้หวันจื่ออยู่ที่ไหน"

"หลบไปนั่งเขียนตัวหนังสือในโรงพินอีกแล้วขอรับ เห็นว่าโดนเสี่ยวหวลจื่อที่อยู่ห้องเดียวกันเอ็ด เลยต้องหนีไปฝึกเขียนที่อื่น"

เสี่ยวซุ่นจื่อพูดไปถอนหายใจไป เมื่อถึงเวลาพัก เสี่ยวไต้หวันจื่อมักจะหลบมุมไปเขียนพู่กันอยู่เสมอ แต่อาจเพราะสมองไม่ดีขั้นรุนแรง พอจำตัวใหม่ได้ก็ลืมตัวเก่า ตัวอักษรแค่สามตัวเขียนอยู่เป็นวันก็ยังไม่ได้สักที

ซูเหยียนเอินเม้มปาก เห็นทีคงต้องหาโอกาสย้ายเสี่ยวไต้หวันจื่อมาช่วยงานนาง ไม่อย่างนั้นเขาคงถูกใช้งานจนเหนื่อยตาย นี่ฟังจะเป็นชั้นที่

* ไต้หวัน ในภาษาจีนหมายถึงเมล็ดถั่ว

แผนลอมตัวปกใจ

ได้สี่เดือนก็ทำงานตัวเป็นเกลียว ซ้ำยังถูกแกล้งสารพัด ถูกสั่งล้างส้วม
แทบทุกวัน แม้แต่เวลาพักผ่อนนอยากจะฝึกเขียนตัวหนังสือยังต้องหลบๆ
ซ่อนๆ อีก...

"เอ่อ...นายหญิงซูฮอรับ" เสี่ยวซุ่นจื่อยิ้มพลางยื่นมือออกมา

ซูเหยียนเอนพยักหน้าหน่อยๆ หยิบถุงเงินออกจากอกเสื้อแล้วส่งให้
เสี่ยวซุ่นจื่อได้เงินก็หันกระแฉับจากไปทันที

จู่ๆ ซูเหยียนเอนก็นึกฆ่าตนเอง นี่นางกำลังทำอะไรอยู่หรือ ถึงกับ
จ้างขันทีน้อยให้คอยส่งข่าวเรื่องเสี่ยวไต้วจื่อ ซ้ำยังยื่นมือเข้าช่วยเหลือ
เมื่อสบโอกาส เดือนที่แล้วตอนที่เสี่ยวไต้วจื่อถูกแกล้งที่ตำหนักเย็นนางก็
ออกหน้าช่วย คราวนี้ยังอุตส่าห์จ่ายเงินก้อนโตเพื่อขอให้ตุ๋กกงดูแลเขาเป็น
พิเศษอีก แล้วนี่นางยังคิดจะย้ายเขามารับใช้ตนอีกหรือ

หรือว่านางจะเหงา หรือจะเป็นอย่างที่ว่าไพร่ซุบซิบกันจริงๆ ว่าคน
ไร้ญาติอย่างนางว่าเหว่จนเห็นเสี่ยวไต้วจื่อเป็นเหมือนน้องชาย

ก็อาจจะ...แม้เสี่ยวไต้วจื่อจะซื่อป้อ แต่ดวงตาชื่อบริสุทธิ์ของเขาเป็น
สิ่งที่หาได้ยากยิ่งในวังหลวงอันฟอนพะและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม อาจ
เป็นเพราะอย่างนี้ ทุกครั้งที่เจอเขา นางจึงรู้สึกว่าคุณไม่ได้ตัวคนเดียว และ
สถานที่แห่งนี้ก็ทำได้เลวร้ายจนเกินทนไม่

ซูเหยียนเอนทอดถอนใจ เมื่อสะสางงานเสร็จสิ้นก็ลุกขึ้น

นางเดินมาถึงเรือนบ่าวซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณรกร้างที่สุดในพระราชวัง
เมื่อเห็นมือขวาของพระพันปีมาเยือนถึงถิ่น บรรดาบ่าวรับใช้ก็รีบร้อน
ทำความเคารพแทบไม่ทัน พวกเขาองคูนางด้วยสายตานิยมเลื่อมใส

ซูเหยียนเอนมุ่งหน้าไปที่โรงพิน เสี่ยวไต้วจื่อทำให้นางคุ้นเคยกับ

เรือนป่านี้พอสมควร

ภายในโรงพินมีมดมีด ชูเหยียนเอนเห็นเชิงเทียนเล็ก ๆ วางอยู่บนพื้น
มุ่มห้อง โกลัสนั้นเสี้ยวได้วโจ้กกำลังนั่งสัปหงก เขาคงจะเหนื่อยมาก ใบหน้า
ตอบๆ เปราะหมึกเป็นตัวหนังสือ คงจะนอนเอาหน้าทับกระดาษกระมัง

แม่ในยามหลับ คิ้วเลขแปดของเสี้ยวได้วโจ้กยังคงขี้ลังเหมือนคน
อมทุกข์

ชูเหยียนเอนนั่งลงข้างๆ แล้วตอบ่าอีกฝ่ายเบาๆ "เสี้ยวได้วโจ้ก
เสี้ยวได้วโจ้ก"

ขันทีน้อยลืมหัดขึ้นอย่างงัวเจียว เมื่อเห็นขันทีขึ้นว่าใครมากก็ตกใจจนทายง่วง
"นาย...นายหญิงชู มา...มาที่นี่ทำไมหรือ" เสี้ยวได้วโจ้กเหลียวมองรอบตัว
จึงมั่นใจว่าขณะนั้นตนอยู่ในโรงพิน

ชูเหยียนเอนส่ายศีรษะก่อนดึงกระดาษที่ติดอยู่บนหน้าอีกฝ่ายออก
"เจ้ากลับไปนอนก่อนเถอะ"

"แต่...ข้า...ข้าอยากฝึกเขียน ข้าทำงานจนปวดแขนปวดขาไปหมด แต่
ก็ไม่เป็นไร...พอกลับมาที่ห้องแล้วได้ถือพู่กันเอาไว้ในมือ...ได้บรรจงเขียน
อย่างตั้งใจ ข้าก็อารมณ์ดีขึ้นมาทันที แต่ว่า...ถึงอย่างไรก็ยังเขียนได้ไม่ดี
สักที...เสี้ยวทลจ้อบอกให้ข้านอนได้แล้ว มัวเขียนไปก็เสียเวลาเปล่า" ขันทีน้อย
น้ำตารันขึ้นมาอีก

ชูเหยียนเอนสูดหายใจเข้าลึก เจ้านี่คงอยากมีชีวิตที่ดีขึ้นกระมัง
ระยะนี้ว่างเมื่อไหร่ถึงเป็นต้องหลบไปอ่านเขียนหนังสือ ไม่เว้นแม้แต่ในห้อง
สุขา

เท่าที่นางทราบข่าวมา หลากๆ คนไม่ได้ห้ามเสี้ยวได้วโจ้กเพราะ

ความรำคาญ หากเป็นเพราะ 'พรสวรรค์' ด้านการเขียนของเสี่ยวไต้วจื่อ 'สูงส่ง' เกินไป จึงพากันเกลียดกล่อมให้เขาเลิกคิดเสียเถอะ

ซูเหยียนเอินเหลือบมองกระดาษแผ่นนั้น

เฮ้อ แม้หมึกจะเลอะหมดแล้ว ก็ยังพอเห็นได้รางๆ ว่าตัวหนังสือ และเทรารากับลายมือฝีมือไม่ปาน...

ซูเหยียนเอินขมวดคิ้ว คงต้องยอมรับว่าเขาคงจะเกินเยียวยาจริงๆ นางได้ยื่นว่าทุกครั้งที่มีเวลาว่าง เสี่ยวไต้วจื่อจะต้องฝึกเขียนชื่อ 'หลง อิ่น ฉี' ทุกครั้ง ตัวอักษรสามตัวนั้นนางเป็นคนสอนเขาเอง แต่สิ่งที่เห็นบนกระดาษ กลับแปลกประหลาดจนอ่านไม่ออก

"ข้า...ข้าเขียนผิด...อีกแล้วหรือ" เสี่ยวไต้วจื่อกลืนน้ำลาย เห็นสีหน้า นางเขาก็เดาออกแล้ว

ซูเหยียนเอินนิ่งเงียบ หยิบพู่กันขึ้นมาแล้วเขียนอักษรสามตัวนั้นลงไปใหม่

ตัวหนังสือของเขาขีดเกินบ้าง ขีดขาดบ้าง ซ้ำยังโย้เย้ปะปนกันไปหมด...จนที่น้อยกัมน้อยอย่างสุด กับแค่อักษรสามตัว เหตุใดตนจึงจำไม่ได้เสียที

"เขียนชื่อไม่เป็นก็ไม่เห็นมีปัญหา นี่ จำได้ก็พอแล้ว" นัยน์ตาสุขุมของ ซูเหยียนเอินฉายแววอ่อนโยน

เสี่ยวไต้วจื่อทำหน้าที่สิ้นหวัง "ข้า...ข้าโง่มากเรื่องการจดจำตัวหนังสือ ข้าเป็นห่วง เป็นห่วงเหลือเกินว่า...หากถูกเรียกว่าเสี่ยวไต้วจื่อทุกวัน นานเข้า... นานเข้าก็คงลืมชื่อของตัวเอง ถ้าข้าเขียนวันละหนึ่งครั้ง พอจำตัวหนังสือได้...อย่างน้อยก็คงไม่ลืมแน่"

ก็จริงนะ ชั้นที่หรือนางกำนัลที่เข้าวังตั้งแต่เด็กบางคนลืมแม่กระทั่งชื่อของตนจริงๆ

แต่ต่อให้รู้หนังสือและจำชื่อตนเองได้แล้วอย่างไรเล่า ตัวอย่างนางสีงานที่นางทำไม่ต่างอันใดจากแม่เล่าในหอคณิกา เพราะหัตถ์ที่นางยังมีงานอีกอย่างหนึ่ง หวังว่าผลงานจะออกมาดี

ซูเหยียนเอนพักหน้าหลังจากนี้ไปนาน "ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ฝึกไปที่ละตัวเถิด อีกอย่างเวลากอยู่ด้วยกันแค่สองคนข้าจะเรียกชื่อเดิมของเจ้าแล้วกัน อาจพอช่วยได้ ไม่ต้องกังวลหรอก"

เสี่ยวไต้จ้อน้ำตารินด้วยความซาบซึ้ง "ขอบพระคุณนาย...นายหญิงซู...ชาติหน้าข้าจะต้อง..."

ซูเหยียนเอนตัดบทด้วยสีหน้าเย็นชา "หลงอินฉี ลูกผู้ชายไม่หลั่งน้ำตาง่าย ๆ นะ กลั้นน้ำตาเดี๋ยวนี้"

ชั้นที่น้อยฮั้งไปนิดหนึ่งแต่ก็ทำตามอย่างว่าง่าย ท่าทางของเขาใส่ชื่อน่าสงสาร ไม่เหมือนเด็กหนุ่มวัยสิบห้า แต่กลับคล้ายเด็กชายวัยเจ็ดหรือแปดขวบมากกว่า

แม้จะพยายามทำหน้านิ่ง แต่หญิงสาวก็อดยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้ "เก็บของแล้วไปนอนเสีย"

"ขอรับ" เด็กหนุ่มแ้มยิ้มไว้พิษภัยแล้วลงมือเก็บกระดาดและฟูกัน เมื่อนางเดินออกจากโรงพินแล้ว ก็เรียกชั้นที่ผู้ใหญ่ซึ่งทำหน้าที่ดูแลเรือนบ่าวไพร่มาพบ กำชับเรื่องบางเรื่องพร้อมยื่นเงินให้แล้วเดินจากไป

"นายหญิงซูช่างดีกับเสี่ยวไต้จ้อเหลือเกิน ถึงกับจัดหาเรือนพักเดี่ยวให้ คราวนี้คงมีคนฉึกฉากไม่น้อยล่ะ" ชั้นที่ขรารำพึงด้วยความฉึกฉาก

แผนลอบตัวภรรยา

เมื่อออกจากเรือนบ่าว ชูเหยียนเอินไม่ได้กลับไปทีหอไถ่ถึง หากแต่เดินไปทางตะวันตก ผ่านตำหนักหลังแล้วหลังเล่า ก่อนจะไปหลบด้านหลังภูเขาจำลองสูงชัน นางกลั่นหายใจ ตั้งสมาธิ เมื่อมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้นจึงกระโดดลอยตัวข้ามกำแพงเตี้ยๆ ไปอย่างคล่องแคล่ว

นางไม่รู้เลยว่า มีชายชุดดำคนหนึ่งสะกดรอยตามนางมาตลอดวิชาตัวเบาของเขาพลั่วไหวเหมือนสายน้ำ

สถานที่แห่งนี้คือตำหนักพิรุณโปรยที่เมืองครักซ์ลาดตระเวนอยู่ทุกโมงยาม ที่นี่คือที่พำนักขององค์ชายรัชทายาทหยวนจิ้น

องค์ชายหยวนจิ้นผู้อ่อนโยนและมีความคิดลึกซึ้งเคยเอ่ยวาจาขัดหูพระบิดา ซ้ำยังวิพากษ์วิจารณ์พระพันปีเรื่องที่ซุบเสียงบุรุษหนุ่มไว้บำเรอกามมากมาย สุดท้ายพระองค์จึงถูกกักบริเวณอยู่ในตำหนักแห่งนี้ สามปีที่ผ่านมา พระมารดาของหยวนจิ้นเพียรขอจักรพรรดิและพระพันปีให้ปล่อยตัวโอรสหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ยังไร้ผล ท้ายที่สุดก็ตรอมใจจนตีเมียพิษสิ้นพระชนม์ไปเมื่อต้นปี

ชูเหยียนเอินหลบพวกบ่าวไพร่หลายครั้ง สักพักก็มาถึงห้องบรรทมด้านใน

ได้แสงเทียนสลัว หยวนจิ้นนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ เมื่อเห็นว่าใครเดินเข้ามาก็ดีใจจนปิดไม่มีด "เจ้ามาแล้วรี"

หญิงสาวทำความเคารพ นางส่องอาหารเย็นบนโต๊ะ "รัชทายาทไม่เสวยอีกแล้วหรือเพคะ"

"ข้าจะหิวได้อย่างไร ในเมื่อต้องถูกขังอยู่ในนี้สามปีแล้ว ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายถูกทำลายย่อยยับ หากไม่เป็นเพราะเจ้า..." หยวนจิ้นมองหญิงสาว

ด้วยสายตาลึกซึ้ง

แต่นางกลับตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง "หม่อมฉันเป็นเพียงคนนำสาร พระองค์ควรซาบซึ่งพระทัยพวกที่วิ่งเต้นอยู่นอกวังมากกว่าพะคะ"

หยวนจิ้นสูดหายใจเข้าลึก "ข้ารู้" ในเวลานี้เขาไม่มีสิทธิ์รักนาง ช่างน่าฆ่าเสียนี้กระไร เขาเป็นถึงองค์ชายรัชทายาท เป็นจักรพรรดิองค์ต่อไป แต่กลับไม่มีสิทธิ์แม้จะรักสตรีสักคนหนึ่ง

ซูเหยียนเอินล้วงจดหมายออกจากแขนเสื้อแล้วยื่นให้ "ข่าวจาก ข้างนอกพะคะ"

หยวนจิ้นเปิดจดหมายอ่าน "ระยาะนี่องค์รณักฆ่าผู้ขึ้นเป็นดอกเห็ด ล่าสุดมีกลุ่มหนึ่งชื่อ 'จันทร์สีคราม' คนของเราสืบข่าวมาได้ว่ามีคนขององค์รณี้ลอบเข้ามาในวังแล้ว แต่ไม่รู้ด้วยเป้าหมายใด เจ้าจะต้องระมัดระวังให้มาก"

"หม่อมฉันทราบแล้วพะคะ หม่อมฉันจะระวังตัวและจะรีบส่งข่าวให้ พี่ชายบุญธรรมทราบและช่วยสืบข่าว ขอรัชทายาทโปรดวางใจ"

"เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้าอีกประเดี๋ยวเถอะ" คำพูดของนางบอกให้รู้ว่าจะไป แล้ว องค์ชายรัชทายาทจึงรีบออกปากพลางคว่ำมือนางไว้

ซูเหยียนเอินผู้ดงามและยากกำราบมีนิสัยเยือกเย็นไม่ชอบสูงส่ง กับใคร แม้จะมีราชินิกุลมากมายมารายล้อม แต่นางก็ไม่สนใจ แม้แต่ รัชทายาทอย่างเขาก็ไม่เว้น

หยวนจิ้นเข้าใจผู้หญิงใจแข็งคนนี้ว่าใคร เขารู้ดีว่าแท้จริงแล้ว ซูเหยียนเอินยึดถือคุณธรรมเช่นเดียวกับจอมยุทธ์ทั้งหลาย นางจึงยอมเสี่ยง อันตราย ทำหน้าที่ส่งข่าวของเขาออกไปให้ผู้สนับสนุนนอกวัง หวังปูทาง ให้เขาขึ้นครองราชสมบัติต่อไป

แผนลอมตัวปกใจ

ทว่าคนมีหลักการอย่างนางกลับไม่ยอมเปิดเผยว่าพี่ชายบุญธรรมของนางเป็นใคร แม้หยวนจิ้นจะอยากชวนให้เขาเข้ามาร่วมงานกับพรรครัชทายาท แต่นางกลับปฏิเสธ

"ตำหนักพิรุณไปรยเป็นเขตหวงห้าม หม่อมฉันควรจะรีบกลับ เดี่ยวจะมีใครเห็นเข้า" ชูเหยียนเอินพูดอย่างนอบน้อม แม้ไม่ได้สะบัดมือ แต่สายตาของนางก็ปราศจากความรักอย่างที่รัชทายาทปรารถนาจะเห็นเช่นกัน

หยวนจิ้นระงับความผิตหวังในหัวอก "เอาเถอะ ระวังตัวด้วยนะ"

นอกหน้าต่าง เมื่อเห็นภาพหยวนจิ้นจับมือชูเหยียนเอิน แววดตาของชายชุดดำก็แปรเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ

ชูเหยียนเอินพยักหน้า เหลือบมองไปที่อาหารบนโต๊ะอีกครั้ง "ขอรัชทายาทรักษาพระวรกายเพื่อทุกคนด้วยเพคะ"

หยวนจิ้นยิ้มขึ้นพลางรับคำ "ขำรู้แล้ว เดี่ยวข้าจะสั่งให้คนนำอาหารไปอุ่น ข้าจะฝืนกินก็แล้วกัน"

ชูเหยียนเอินพยักหน้าก่อนไปจากที่นั่น และชายชุดดำก็ตามนางไปติด ๆ

เขาจ้องมองนางตลอดเวลา ไม่คิดว่าวรยุทธ์ของนางจะดีถึงเพียงนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ยังห่างชั้นจากเขาอยู่ดี รวมทั้งชายชุดดำอีกสองคนที่ตามอยู่ข้างหลังด้วย!

เห็นได้ชัดว่าชายชุดดำสองคนนั้นคุ้นเคยกับเส้นทางในวังหลวง เพียงครู่เดียวก็ตามมาจนถึงหอไต้ถึง เห็นทีเขาคงต้องยื่นมือเข้าช่วยนางแล้วละ

ชูเหยียนเอินรู้สึกว่ามีเงาดำวูบผ่านทันทีที่กลับถึงห้อง นางหันหลังกลับไปมองทั้งที่ยังไม่ได้จุดเทียน ร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า

หญิงสาวสุดหายใจเข้าลึก ไม่อยากจะเชื่อว่าผู้บุกรุกจะเก่งกาจถึงขนาดประชิดตัวนางได้โดยปราศจากลุ่มเสียง "เจ้าเป็นใคร" เนื่องจากมีเพียงแสงจันทร์ ช้ำเขายังปิดหน้าปิดตา นางจึงมองเห็นเพียงดวงตาดำลึกลับ

แสงเย็นเยียบวูบขึ้น ชายชุดดำดึงตัวนางเข้าไปในอ้อมแขนทันที

โจรเด็บบุปผา! ชูเหยียนเอนขัดฝ่ามือต่อสู้ทันที แต่ชายชุดดำปิดออกอย่างง่ายดายแล้วอ้อมตัวไปด้านหลัง จากนั้นกระชับวงแขนแน่นขึ้น แผ่นหลังของนางเบียดอยู่กับแผ่นอกของเขาจนแทบจะหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน ที่น่าโมโหก็คือท่อนแขนของผู้บุกรุกแทบจะโดนหน้าอกของนางอยู่แล้ว ชูเหยียนเอนเดือดจัด รีบหันกลับมาเตรียมตัวลงมือจับโจร แต่กลับสัมผัสได้ถึงกระแสอากาศในความมืดเมื่อฝ่ามือหนึ่งขัดเข้ามา

หญิงสาวนิ่งอึ้ง โจรเด็บบุปผาขัดฝ่ามือสวนออกไป นางเห็นรางๆ ว่ามีคนร่วงลงบนพื้น แต่พริบตาเดียวก็มีชายชุดดำอีกคนพุ่งตัวเข้ามาพร้อมขัดฝ่ามือสองครั้ง

เคราะห์ดีที่โจรเด็บบุปผาเคลื่อนไหวรวดเร็ว ผู้บุกรุกคนหนึ่งจึงถูกฝ่ามือล้มลงกระแทกโต๊ะเครื่องแป้ง เมื่อรู้ว่าพลาดท่าเสียที ก็รีบดึงพวกเดียวกันลุกขึ้นแล้วกระโดดหนีออกนอกหน้าต่างไป

สองคนนั้นหนีไป ทิ้งให้ชูเหยียนเอนดินขลุขลุลักอยู่ในอ้อมกอดแข็งแกร่ง

แต่การขยับตัวของนางดูจะกระตุ้นความรู้สึกบางอย่างในตัวชายชุดดำเข้า นางได้ยินเสียงทุ่มต่ำแหบพร่าของเขา "เจ้ารันทาที่เอ็งนะ..."

เหตุที่กล่าวเช่นนั้นเพราะทรวงอกนุ่มนวลของนางกำลังเบียดบดอยู่กับท่อนแขนของเขา ร่างอุ่นร้อนของนางก็เบียดอยู่กับร่างกำยำ กลืนกาย

แผนลอมตัวปกใจ

ของนางหอมจนเขาอดตื่นตื่นไม่ได้...

ชายชุดดำยืนหันหลังให้หน้าต่างเพื่อบดบังแสงจันทร์พร้อมดึงผ้าปิดหน้าลง มือหนึ่งเขยคางนางไว้แล้วก้มหน้าลึมรสกลีบปากนุ่มนวลของนาง

นี่มันอะไรกัน! ชูเหยียนเอินโมโหควันออกหูแต่กลับตื่นไม่หลุดนางอยากเห็นหน้าเขา แต่เพราะเขาหันหลังบดบังแสงจันทร์ อีกทั้งสองคนก็อยู่ใกล้กันแค่นี้ นอกจากดวงตาวาวโรจน์ในความมืดนั้นแล้ว นางจึงมองอะไรไม่ถนัดเลย

จุดพิตของเขาเร่าร้อนราวกับกระหายนมาเนิ่นนาน ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลยนางไม่รู้จักเขาเสียหน่อย

ชายชุดดำจุดพิตนางล้าลึกขึ้นจนสตินางหลุดลอย แทบจะลืมไปแล้วว่ากำลังถูกคุกคามอยู่

แต่ท้ายที่สุดจุดพิตนี้ก็อ่อนโยนขึ้น ลมหายใจของทั้งสองหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว เมื่อนางเริ่มจะหายใจไม่ออก เขาจึงยอมหยุด

ชายหนุ่มถอนริมฝีปากบวมออกไปช้าๆ แล้วอุ้มนางไปวางบนเตียงก่อนจะหายตัวไป

ชูเหยียนเอินลุกนั่งบนเตียง ไข่มือเซ็ดริมฝีปากแรงๆ หวังกำจัดกลิ่นที่ชายคนนั้นทิ้งไว้

นางลงจากเตียงมาจุดเทียน เวลานี้ห้องนอนเหลือนางเพียงคนเดียว กองเลือดบนพื้นเป็นสิ่งเดียวที่ยืนยันว่าทุกสิ่งไม่ใช่ความฝัน

เขาเป็นใครกันแน่ ฝีมือของเขาเหนือกว่านาง แต่กลับไม่ฆ่านางเสียหรือเขาจะมาดี? เขาช่วยนางไว้ แต่กลับเอาเปรียบนาง

คิดถึงตรงนี้นางก็โมโห ไม่ใช่เพราะถูกเอาเปรียบ แต่เป็นเพราะเขา

กล้าจุมพิตนาง แต่กลับไม่กล้าพอจะเปิดเผยโฉมหน้าของตนต่างหาก
 ชูเหยียนเอนิสต์หายใจเข้าลึก บังคับตัวเองไม่ให้คิด นางยังมีเรื่องต้อง
 ทำอีกมาก

นางรีบเขียนจดหมายใส่ในอกเสื้อ เป่าเทียนให้ดับ นอนลงบนเตียงแล้ว
 กดปุ่มลับ ทันใดนั้นพื้นเตียงก็พลิกกลับ ชูเหยียนเอนินเดินลงไปตามอุโมงค์
 ใต้ดิน มาโผล่ที่ช่องลับข้างกำแพงนอกวัง นางรีบตรงดิ่งไปยัง "วัดสงบใจ" ทั้งนี้
 วัดสงบใจเป็นศาสนสถานที่มีศาสนิกชนเดินทางมากราบไหว้สักการะ
 ไม่ขาดสาย แม้เวลานี้จะยามสอง* เข้าไปแล้วก็ยังไม่เงียบเหงา

ชูเหยียนเอนินจิตใจหลบเลี่ยงชาวบ้านเหล่านั้น นางกระโดดไปตาม
 หลังคาจนถึงวิหารด้านใน ยื่นจดหมายส่งให้หลวงจีนหยวนเต๋อที่กำลัง
 สวดมนต์กลางเคาะปลาไม้อยู่หน้าพระพุทธรูป จากนั้นก็จากไปอย่างรวดเร็ว
 แต่ถึงจะรวดเร็วอย่างไร ณ เวลาที่นางเดินทางกลับถึงวังหลวง จดหมาย
 ฉบับนั้นกลับถูกนำมาส่งให้ชายชุดดำคนหนึ่งในเรื่องนบ่าวภายในพระราชวัง
 เรียบร้อยแล้ว

"ท่านโอวบุญขามาวาหากได้รับจดหมายใดๆ จะต้องส่งต่อให้ท่าน
 ทั้งนี้"

ชายชุดดำรับจดหมายมา ส่วนคนส่งสารหายวับไปกับความมืด
 จริงดังคาด เนื้อความในจดหมายเกี่ยวข้องกับองค์จักรพรรดิสีคราม
 ภารกิจครั้งนี้ช่างยากเย็นเสียจริง...

ในความมืด ดวงตาของเขาเด่นระริกด้วยความยินดี ยกมือขึ้นแตะ
 ริมฝีปาก สัมผัสนุ่มนวลของลิปปากแดงเรื่อยงหลงเหลืออยู่บนนั้น

* ยามสอง คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

แผนลอมตัวปกใจ

"ชูเหียนเอิน..." ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบา สีหน้าครุ่นคิด

มารดาของชูเหียนเอินเป็นนางในที่คอยรับใช้ใกล้ชิดพระพันปีมาก่อน ส่วนบิดาก็เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ตัวนางแม่อายุยังน้อย แต่กลับเป็นที่โปรดปราน จนถูกรับตัวมาอยู่ในวังอย่างถาวร

แม้มารดาของชูเหียนเอินจะรู้ว่าจะอยู่รอดในพระราชฐานอันฟอนเฟะได้อย่างไร แต่นางกลับไม่ยินดีที่จะให้บุตรสาวต้องเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนเช่นนี้

ขณะนั้นพระพันปีมีอายุสี่สิบห้าปี แต่ยังคงงามเหมือนสาว ๆ เพราะบำรุงใจอย่างดี มักเรียกหมอลวงมาทำ 'การรักษา' อยู่เนือง ๆ บางครั้งก็สั่งให้มารดาของชูเหียนเอินคัดสรรบุรุษหนุ่มรูปงามเข้ามาถวายตัวในวัง

มารดาของชูเหียนเอินไม่ยอมให้ลูกสาวเห็นพฤติกรรมร้านสวาทของพระพันปี แต่เมื่อสามีของนางลาออกจากราชการ ผลกลับกลายเป็นว่าเขาต้องถูกประหารกลางถนน ส่วนตัวนางเองก็ตรอมใจตายตามไป

ขณะนั้นชูเหียนเอินเพิ่งจะอายุสิบสองปี พอครบสิบห้านางก็รับช่วงต่องานของมารดา แต่คนฉลาดเฉลียวอย่างนางมีหรือจะยอมรับใช้พระพันปีร้านสวาทแต่โดยดี แท้จริงแล้วนางยังคงคอยเป็นมือไม้ห้องค้ชายรัชทายาทอย่างลับ ๆ ด้วย

แต่แม้จะรู้อย่างนี้ ชายชุดดำก็ไม่นึกเสียใจที่ได้กระทำการลับเส้นเข้าให้แล้ว

2

ไม่กี่วันให้หลังเสี่ยวไต้่วจื่อก็ทำเรื่องล้ำเส้นกับหญิงสาวคนหนึ่งเช่นกัน
วังหลวงโอด่าและเจียบสงบ ตำแหน่งต่างๆ กระจายอยู่ทั่วบริเวณ
กระนั้นเสี่ยวไต้่วจื่อกลับไม่กล้าพอที่จะมองดูความอลังการเหล่านั้น ได้
กลับมาที่หอให้ถึงในวันนี้ สถาปัตยกรรมอันคึกคัก สวนสวยร่มครึ้มที่เต็มไปด้วย
ด้วยเสียงนกร้องและกลิ่นหอมของบุปผาก็ทำให้เส้นประสาทที่ขมึงเกลียว
คลายลง เขาส่งยิ้มซื่อป้อให้องครักษ์เฝ้าประตูสองคน

องครักษ์ฝั่งกศิระรับเป็นสัญญาณให้เข้าไปได้

เสี่ยวไต้่วจื่อเริ่มงานด้วยการอาบน้ำมาสองถัง หยิบผ้าเช็ดตัวมาจุ่มน้ำ
บิดให้หมาดแล้วเช็ดถูทั่วทุกอณู ขณะที่กำลังเช็ดหน้าต่างและโตะะง่วน
จนเหงื่อโชกนั่นเอง ชูเหยียนเอินก็เดินเข้ามา

เมื่อเห็นดังนั้นเสี่ยวไต้่วจื่อก็กระโดดลงจากเก้าอี้ที่ใช้ปั่นจนแทบหกล้ม
หญิงสาวมวดคิ้ว "มาทำอะไรอีก บอกแล้วอย่างไรว่าไม่ต้อง"

เสี่ยวได้วีจื่อทำหน้าที่งานบัญชี สองมือบิดผ้าซีริวแน่นพลางตอบนางด้วย
ใบหน้าแดงแจ๋ "นายหญิงชุดีต่อข้าเหลือเกิน ข้าจึงอยากตอบแทน...เอ่อ...คือ...
นายหญิงชุดีไม่มีหญิงรับใช้..."

ซูเหยียนเอินลอบสอดสายตาใจเพื่อระงับความรำคาญ "ข้าบอกเจ้า
แล้วอย่างไรว่าข้าไม่ชอบให้มีคนคอยตาม แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าที่นี่
ไม่มีใครดูแลนะ" นางพูดเรื่องนี้หลายรอบเต็มทนแล้ว

"ข้ารู้ แต่ข้าก็มีแค่วิธีนี้วิธีเดียว...ที่จะตอบแทนท่านได้"

ท่าทางใสซื่อไร้เดียงสาของขันทีน้อยทำเอาหญิงสาวดำไม่ถนัดปาก
เรื้อนพักของนางแห่งนี้ ไม่ว่าจะห้องโถงหรือห้องนอนล้วนแต่มีหญิงรับใช้
มาคอยปัดกวาดให้ทุกเมื่อเชียวอยู่แล้ว หรือเขาจะไม่ทันสังเกตว่าหอไปถึง
สะอาดเอี่ยมปราศจากฝุ่น

"หลงอินฉี หากเจ้าคิดจะอยู่รอดในวังหลวงไปอีกนานๆ เจ้าต้องหัดฉลาด
เสียบ้าง อย่างน้อยก็ต้องรู้จักสังเกตสีหน้า รู้จักฟังคำพูดของผู้อื่น เข้าใจ
หรือไม่" ท้ายสุดนางก็ได้แต่บ่นเสียงเนิบ

"ข้ารู้ดีขอรับ นายหญิงชุดีเคยบอกว่าทำงานที่นี่ไม่ควรสอดรู้สอดเห็น
หากหูได้ยินสิ่งที่มิบังควร ก็ถือเสียว่าตนหูหนวก ข้าจำได้อย่างแม่นยำ
ทีเดียวล่ะ"

เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าหงึกหงักนางก็ได้แต่ถอนใจ ฟังไปฟังมาเหมือนกับ
ว่าคำสอนของนางขัดแย้งกันเอง ถึงอย่างนั้นก็เกิด สิ่งที่น่าพิงพุดเมื่อสักครู่
มันคนละกรณีกับที่เคยบอก สงสัยเสี่ยวได้วีจื่อคงจะแยกแยะไม่ใคร่ออก

"อย่าลืมหาเสียล่ะ เก็บของซะ" ซูเหยียนเอินส่ายหน้า

หลายวันมานี้นางพยายามสืบดูว่าชายชุดดำที่ต้องการทำร้ายนางเป็น

คนจากองค์กรไหนกันแน่ แต่เพราะราชสำนักแบ่งออกเป็นก๊กเหล่าฝักฝ่ายมากมาย ยากที่จะสืบรู้ นางจึงต้องทำงานอย่างระมัดระวังยิ่งขึ้น กระนั้นสิ่งที่รบกวนจิตใจนางที่สุดกลับไม่ใช่เรื่องนี้ หากแต่เป็น...

ซูเหยียนเอินเม้มปากแน่น โกรธตัวเองเหลือเกินที่ปล่อยให้หุ้มพิตครวญนั้นทำให้หัววุ่น นอกจากจะอยากรู้ว่าใครต้องการทำร้ายนางแล้ว นางยังอยากรู้ว่าชายชุดดำที่ช่วยนางเป็นใคร กล้าดียังไรมากอดจูบนางเหมือนนางเป็นหญิงคนอีก

ช่างน่าโมโหหนัก! ผู้ชายสกปรก! นางเอามือเข้ดปากแรงๆ โฟโทะสะลุกวาวในดวงตา

"วันนี้นายหญิงชุดูแปลกๆ อารมณไม่ดีหรือขอรับ..." เสี่ยวโด้วจื่อเอ่ยปากถาม ซูเหยียนเอินได้ยินเข้าก็อึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงมองมาอย่างแปลกใจ

"เจ้าสังเกตเห็นว่าข้าอารมณไม่ดีรี" นางคิดว่าตนปิดบังความรู้สึกได้ดีแล้วเสียอีก อันที่จริงไม่มีใครสักคนที่จะสังเกตเห็นความผิดปกติของนางในวันนี้

เสี่ยวโด้วจื่อพยักหน้าแรงๆ พลงยกมือลูบปาก "เมื่อครู่ นายหญิงชุดูเข้ดปากแรงมากทั้งที่ไม่มีอะไรติดอยู่...มีอะไรติดอยู่หรือขอรับ ข้าว่าถึงจะมีก็งเป็นแค่น้ำลายกระมะง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)